

Publicerad 2009-04-25 22:42 av Carola Zettergren

Dyskalkyli är ett förbannat handikapp

Den äppelkäcka kassörskan skulle prompt truga på mig ett klubbkort, en sådan svada..fanns inte en chans att få stopp på henne..

Jag började känna kvjälningar när hjärtat ålade sig trångt upp i halsen.

Snälla, snälla..Nej då, fram med blanketter och medlemskort

- Här skriver du det och så där vill jag ha din namnteckning..

Okey då..suck..kallsvetten stänker ned mina glasögon..jag ser just ingenting och kön bakom blir längre och längre, hur fan kan det komma sig att alla ska genom kassan just nu.

-Du måste skriva postnumret där och ditt telefonnummer vill jag ha..

Å, så det vill du din lilla apa..sorry men jag kan varken det ena eller det andra..ville jag säga och något mer. Väninnan kom som en räddande ängel med postnumret, men mitt telefonnummer har inte hon heller i skallen.

-Har du ingen telefon, säger hon strängt, det ska skrivas i här!

Fan ta henne och den förbannade kön växer. Jag är sifferblind säger jag gråtfärdigt och ynkligt stammande. Hon ser helt plötligt väldigt märklig ut. Jag får vara tacksam för att hon inte börjar gapskratta eller tala om för mig att jag är en idiot. Hon ser mycket förvirrad ut. Hon börjar skifta i rött, kanske får hon ett utbrott. Nu har jag det där påtvingade kortet i plånboken, men det åker nog i soporna, ett plastigt och hånfullt färgglatt minne av ett trauma, känns det som jag kan vara utan.

De finns de som anser att sådana som jag, är parasiter för att de inte gör det som krävs för att platsa i samhället. Häromdagen räddade en kompis mig ifrån att betala hundra kronor för ett vitkålshuvud...Jag undrar hur mycket jag betalat till samhället för mig och min existens genom åren egentligen...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carola Zettergren med Poeter.se id #21044 innehar upphovsrätten